

Voorwoord

Op een middag, ergens in juni 2010, klopte er iemand van de KNVB op de deur van mijn hotelkamer in Johannesburg. Er stonden vier jongens uit Nederland in de lobby van het hotel. Ze hadden een afspraak met mij. Op dat moment drong nog steeds niet tot me door wie dat konden zijn. Het WK voetbal was in volle gang en ik dacht aanvankelijk aan pers- of sponsorverplichtingen. Uiteindelijk werd me duidelijk gemaakt dat het vier jongens waren, die met de auto vanuit Nederland waren gereisd. Ongelooflijk, besefte ik, ze hebben het gehaald!

Drie maanden eerder stonden Stefan van Hertzen, Jeroen Peters, Laurens Ultee en Frank Daamen bij mij voor de deur in Meerssen. Het was het startpunt van hun reis. Ze hadden namelijk de droom om met de auto van Nederland naar het zuidelijkste puntje van Afrika te reizen. Ze zouden me nog wel zien tijdens het WK, zeiden ze optimistisch. Mijn vrouw zorgde voor een kop koffie, ik knikte beleefd en wenste ze succes, maar tegelijkertijd dacht ik: waar beginnen ze aan? Dit is zeker niet ongevaarlijk.

Maar die middag in Johannesburg stonden ze uiteindelijk wel gewoon in de hotellobby. Het geeft maar eens aan dat ieder initiatief begint met een droom en uitgroeit tot een missie. Een missie om wereldkampioen te worden of om met een auto van Nederland naar het uiterste, zuidelijkste puntje van Afrika te reizen. Onze droom om wereldkampioen te worden, is niet uitgekomen. We zijn heel ver gekomen, maar uiteindelijk zijn we gestrand in de finale. Als ... we wereldkampioen zouden zijn geworden, zou deze reis helemaal compleet zijn geweest.

Stefan, Jeroen, Laurens en Frank hebben hun droom uiteindelijk wel werkelijkheid gemaakt. Hoe, dat leest u in dit boek. Het is niet zomaar een reisverslag geworden, maar een boeiend verhaal vol avonturen en passie. Veel leesplezier.

Bert van Marwijk

Bondscoach Nederlands elftal 2008-2012

1. Proloog

FRANK | ‘You’re going to Marsabit?!’

‘Yes, Marsabit today and after Marsabit we’ll drive to Kimilili in the West.’

De man geeft geen reactie en noteert rustig onze namen en autogegevens in een groot boek. Hij bladert door onze paspoorten, kijkt ons aan en zegt:

‘Ahhaa, Marsabit ... you’ll never manage that.’

Licht twijfelend kijken Jeroen en ik de customs officer aan.

‘We won’t manage? Why? How are the roads?’ vraag ik de man.

‘Bad, sir. Very bad. Yesterday four people died on that road when a truck capsized. You can’t cross it today.’

Meent die man dat nou?

‘It’s been raining for five days ... im-pos-si-ble’.

Hij stempelt onze paspoorten, klapt zijn boek dicht en kijkt ons als een boze schoolmeester aan:

‘Good luck!’

Zodra we het dorp uitrijden, wordt de weg een zandpad, het zandpad een modderpoel en onze vaart een slakkengang. Ik kijk op mijn telefoon. Tijd: 08.36, signaal: geen. Het regent nog steeds pijpenstelen. Echt zo’n herfstbui die in Nederland ook alles binnen een mum van tijd natmaakt en dan weer wegtrekt. Alleen hier trekt het maar niet weg. Het lijkt alsof de bui boven onze auto blijft hangen. De weg voor ons is doorweekt. Modder, kuilen en stromend water vullen ons uitzicht. Links naast ons struiken, rechts naast ons struiken. We zitten in de bush. We zitten echt in de bush. Als hier iets gebeurt, ben je niet snel geholpen.

‘Als de rest nou gewacht had, zou het een stuk veiliger zijn!’ zegt Stefan.

Slalommend, om de kuilen in de weg te mijden, rijden we rustig verder. Ik zie links en rechts houten hutjes tussen de bosjes. Een vrouw die in blauwe tonnen het regenwater opvangt en twee kinderen die voor zich uitstaren onder een afdakje gemaakt van golfplaten.

Kijk uit! BOEM! Ik stuitert achterin met mijn hoofd tegen het dak van de auto en knal weer neer.

‘Ik kon hem niet meer ontwijken,’ zegt Jeroen verontschuldigend.

‘Hebben we alle vier de wielen nog? Is het wel verstandig om door te rijden?’ Een stilte valt in de auto en de regen klettert tegen de voorruit.

We waren gewaarschuwd, maar dat de weg er zo extreem bij zou liggen, hadden we niet gedacht. Het is simpelweg niet voor te stellen dat deze weg op de kaart staat aangegeven als highway. De trans Kenya highway wordt hij ook wel genoemd. Velen noemen hem, en terecht, ‘Road to hell’. Het is één groot moeras.

‘Hé, kijk daar! Daar staan ze! Kijk, daar in de verte! Onze overlanders hebben dus toch gewacht! Ja, ik zie wel waarom ze aan het wachten zijn.’

Tussen de vier auto’s en die van ons stroomt een rivier die de hele weg doorkruist. Een brede stroom water die is ontstaan doordat drie kleinere stromen elkaar vinden. We kunnen van geluk spreken dat ze hier staan te wachten, want dit hadden we alleen niet aangedurfd.

‘Hi, guys, thanks for waiting!’

‘No problem! Drive right over that track.’ Armin wijst de bandensporen aan die zij hebben achtergelaten. Jeroen zet de versnellingsbak in de eerste versnelling en begint met rijden.

‘Gas, gass, gaaas, sneller ja, gaaaas, gaaaaas!’

Met een aanloop stuitert de Land Rover door op de keien en rotsen in de rivier. Armin staat met een Duitse vlag aan de andere kant van de stroom, alsof hij de toreador in de arena is en wij de oranje stier die bij het zien van de Duitse vlag tekeergaat. Jeroen geeft gas, het achterwiel slijpt weg bij het verlaten van de waterstroom en belandt weer op vaste

ondergrond.

‘Gut gemacht,’ roept Ronnie.

We zitten nu twee uur in de auto en hebben pas 15 kilometer afgelegd. Het is nog 135 kilometer tot Marsabit, het eerstvolgende dorpje op de kaart. Gelukkig rijden we nu wel in colonne. We rijden echter steeds achteraan en hebben moeite om de rest bij te houden. Soms rijden we harder dan we eigenlijk kunnen en knallen we in een kuil met modder omdat deze niet meer te ontwijken is. Niemand in de auto zegt er iets van, omdat bij de groep blijven prioriteit nummer één is. Als ik ons vergelijk met de andere overlanders, hebben wij de minst goede wagen. Onze banden zijn een slag kleiner en onze vering een stuk minder. Wij zijn veel te zwaar beladen door alle shirts, medailles en spullen voor vier in plaats van twee personen. Stel je toch eens voor dat R.G. Autocenter niets aan de auto gedaan had in de voorbereiding. Dan reden we nu met een gescheurde vooras (als deze al niet was doorgescheurd ergens) en vier normale banden. Nu kunnen we ons redden dankzij hen en ik moet er niet aan denken hoe we erbij zouden zitten als ze niets voor ons betekend hadden.

De regen is inmiddels opgehouden en heeft plaatsgemaakt voor een fel schijnend zonnetje, maar de weg is nog steeds een drama. De achterstand van 100 meter op de groep wordt opeens steeds kleiner.

‘Hé, ze staan stil. Wat zou er zijn? Wachten ze op ons?’ Ik stap uit de auto en kijk vooruit ...

‘Nee ... nee, dit meen je niet. Oioi, dit kan toch niet? Kunnen we hier doorheen?’

De weg staat van links tot rechts compleet onder water en dat zeker voor de komende 50 meter. Ik word er stil van. Tussendoor zie ik nog een aantal snel stromende riviertjes kruisen waaruit het water opspringt.

‘Well, let’s give this a try,’ zegt Jim overtuigend. Dan jij toch eerst, denk ik bij mezelf. Hij stapt samen met Richard weer in de auto en begint te rijden. Hij neemt een aanloop en neemt de rechterhelft van de waterplas waar het water iets lager lijkt te staan. Het water spat alle kanten op, maar het gaat goed. Soms duikt de Toyota Landcruiser van

de twee Zuid-Afrikanen diep het water in. Nog 20 meter ... ja, dat halen ze wel ... tien meter ...

‘Wow! Oeioeioe! Jongens, toch.’ De expeditiewagen van Jim en Richard duikt plots deels onder water. Als een onderzeeboot verdwijnt de motorkap in het diepe water en drie seconden later knalt hij er weer uit. Jezus, daar is een behoorlijk gat waar het water minimaal een meter hoog staat.

‘Onze computer zit rechtsvoor onder de motorkap. Als die onder water loopt, is het gedaan,’ zegt Laurens. Gaan we dit redden? Jim en Richard zijn inmiddels weer op het droge. Armin kijkt ons aan en met een sarcastische ondertoon zegt hij: ‘Eeasyy!’ Hij stapt in de auto en neemt hetzelfde spoor als Jim en Richard. Op het kritieke punt knalt het water alle kanten op en zakt de auto dik een halve meter verder het water in.

Dit stuk kan zo in een actiefilm. Wat een setting. De jungle is links en rechts begroeid tot aan de brede modderweg die geheel onder water staat. Op de Keniaanse ambassade in Den Haag waren we nog gewaarschuwd. ‘Kijk uit voor bendes in Noord-Kenia en rij daar zeker niet alleen. Dit is een van de gevaarlijkste stukken van de reis’. Hier rijden we dan alleen in het noorden van Kenia. Vier studenten in een volgepakte auto, zonder enige Afrika-ervaring en niets wetend van autotechniek. Waar zijn we aan begonnen?

Ik stap in de auto en voel de spanning oplopen. Het is muisstil. De eerste 40 meter moeten we kunnen halen, maar wat dan? Redden wij dit met onze auto? De versnelling gaat in de een. Riemen vast. De aanloop wordt genomen. We glijden het water in. Tien meter gehad. We rijden nog, ik blijf gas geven. 20 meter. De spanning stijgt en iedereen is stil in de auto. Het water golft langs de auto en komt steeds hoger. 40 meter. Hier gaat het ergens komen.

‘Komt ie, hou je vast!’